

Staden eller paa dens Grund, eller om at have et kommunalt eller stedligt Embede eller en anden offentlig Bestilling eller at holde Forretningslocale der — alle disse Tilfælde forudsætte en personlig Tilstedeværelse fra Tid til anden, maaskee ikke idag, men imorgen eller iovermorgen; men det Samme gjælder ikke om dem, der eie en fast Eiendom. Ved den første Deel af dette Punktum er der taget Hensyn til den Areds lige udenfor Kjøbenhavn, hvis Virksomhed er bunden til Staden; men ved den sidste Deel af Sætningen, der angaaer dem, som i Kjøbenhavn eie faste Eiendomme, rammer man Folk i alle Landets Communer, lige fra Skagen til Kongeaen. Man vil nu svare mig: Hvad gjør det? Den, som eier en fast Eiendom, har jo Indtægter. Men det er ikke nok; thi Betingelsen for Skatten her er jo netop en vis personlig Tilstedeværelse, og dernæst ogsaa en Indtægt. Det er ved alle de Skattelove, vi her have behandlet angaaende denne Sag, paa mange Steder fremkommet, at man ikke alene, fordi man har en Indtægt, skal betale Skat, men man skal ogsaa have Noget for Nybelsen af de communale Goder; men disse har ikke den Person, der er borte herfra eller har fast Bopæl langt ude i Kongeriget, men tilfældigviis har en Eiendom her i Staden. De ærede Medlemmer maae altsaa erkjende, at der er en ganske væsentlig Forskjel mellem disse to Tilfælde, og den søger jeg deri, at i det første finder en Tilstedeværelse af Personen Sted, men derimod ikke i det sidste. Man vil sandsynligviis ikke reflectere herpaa, men sige: den Mand har Indtægt af denne Eiendom, altsaa maa han betale; — men vil man anvende denne Sætning, maa man ogsaa gjøre den anvendelig paa de vedkommende Pant-havere, som kunne have 4—5—6 % af deres Penge, hvilket er en meget smuk Indtægt; hvorfor da ikke gaae videre, hvorfor ikke, naar faste Eiendomme beskattes, ogsaa beskatte dem, der have Penge deri? Jeg vilde naturligviis finde det urigtigt, om man paa denne Maade ogsaa vilde beskaffe Panteobligationer, som eies af Mænd, der ikke have fast Bopæl her; thi beskattes man altfor stærkt de Midler, som virke her, skader man derved Omsætningen. Jeg skal endelig bemærke, at naar der her er Tale

om hele dette Spørgsmaal om Døggjørelse med de enkelte Communer af større eller mindre Summer, til forskjellige Tider, snart i Nord, snart i Syd af Kongeriget, saa vil man, hvad der vistnok meget træffende er blevet bemærket med Hensyn til §§ 17 og 18, derved komme ind paa en saadan Mængde Døggjørelser med disse Communer, at der ingen Ende vil være at see derpaa. Jeg vil i saa Henseende tillade mig at hentyde til en anden Klasse af Sager, som, jeg veed ikke om med Rette eller Urette, ere bragte ind i vor Lovgivning; det er den Masse af Forsørgelsesager, som overvælde Administrationen i forskjellige Retninger og paa alle forskjellige Steder; muligviis kan man i sin Tid faae det afgjort paa den Maade, at Forsørgelsen ifølge den naturlige Betragtning af den er at give, hvor den Vedkommende trænger til den; men det vil føre til en uendelig Masse af Conflictter mellem de forskjellige Communer og til et forfærdeligt Skriveri og en Forslerelse af de meest trykkelige Forretninger, som Fattigforsørgelsen jo frembyder. Noget Egnende vil blive Tilfældet med dette Spørgsmaal her, og jeg troer derfor, at det vil være meget betænkeligt for det ærede Thing at aabne Døren for en Klasse af Sager, hvorpaa der ingen Ende er at see, og som ville blive ved i Aarhundreder, forudsat at denne Loven skulde faae saadan Varighed. Jeg skal tillade mig netop ogsaa at udhæve dette med Hensyn til Endringsforslagene under Nr. 17 og 18, hvor bestandig dette Spørgsmaal om de halve Skatter spoger. Naar der navnlig i Nr. 17 er Tale om, at den halve Indtægt ikke kan beskattes i en anden Commune, saa maa jeg tillade mig at udtale, at vi dog i dette Spørgsmaal endelig maae have for Øie, hvad der er det Characteristiske ved Indtægtskatten og Formue- og Leilighedsskatten. Det er klart, at der er en Hovedforskjel mellem disse to Ting, og hvori bestaaer den nu? Deri, at Formue- og Leilighedsskatten kun tager Hensyn til det samlede Indbegreb af Skattehavernes Eiendom, uden at see hen til de Tilber, hvorfra Indtægten flyder, uden alt Hensyn til Specialiteter; Indtægtskatten tager netop disse Hensyn til det Enkelte; saaledes gaae disse to Beskatningsnormer ud fra forskjellige Synspunkter. Naar